

Aká bude budúcnosť?

1

„Kedy sme sa sem dostali? A hlavne - ako? Ako sme sa sem dostali?“

„Zložitou spleťou zdanlivo nepatrných udalostí, ktoré sa na prvý pohľad ani len nedotýkali našej existencie. Každá jedna z týchto malicherných udalostí ovplyvnila našu budúcnosť. Nezáleží na tom, či ovplyvnila nasledujúci rok, deň či len nasledujúcu minútu. Ľahko sa dotkla okamihu, ktorý sa stal našou budúcnosťou. A presne takto sme sa sem dostali milá Beatrice. Zruinovali sme si budúcnosť, ktorá sa premenila na prítomnosť. Takúto prítomnosť sme si sami vyvolili. Nepremýšľali sme nad následkami, násilne sme sa vrhli do vojny so sebou samými. Kde budeme zajtra? Na túto otázku ti nedokážem odpovedať. Každý sa totiž stará len o seba samého v prítomnom okamihu.“ Sladko sa usmial a ja som sa v tej chvíli roztopila.

Chcela som jeho hlas počúvať večne.

„Ešte mi niečo povedz Anwar.“ Triasla som sa. Presne som vedela, čo chcem počuť.

„Nič ti nepoviem. Ale položím ti jednu otázku, na ktorú hľadám odpoveď už veľmi dlho. Čo by úbohý človek dnešnej doby neurobil pre slastnú chvíľku eufórie?“

„Urobila by som to isté čo ty. Nemal si na výber. Robil si to čo všetci ostatní, ktorých si poznal a ktorých si miloval. Nedali ti možnosti. Stal si sa tým, čím boli oni, pretože to bola tá jediná cesta, ktorú ti ponúkli.“

„Mlč!“ Prudko vstal a skríkol. V tej chvíli som sa naozaj bála. Srdce sa mi šialene rozbúšilo a v hlave som mala milión otázok, ale všetky ich prebýjala tá jedna, ktorú som si neustále dookola opakovala: „Čo teraz?“

„Presne.“ Sarkasticky sa usmial.

„Presne o tomto hovorím.“ Sedela som na posteli a on prechádzal okolo mňa. Vtom zastavil. Stál nado mnou, v mojej bezprostrednej blízkosti. Určite počul ako mi vystrašene bije srdce. Rukami mi objal tvár a jemne ju zdvihol. Pohľady sa nám stretli. Zavládlo hlboké ticho a ja som netušila, čo mám povedať.

„Povedz Beatrice, bojíš sa ma?“ Keď to povedal, zostala som akoby v tranze. Bála som sa. Naozaj som sa bála, ale povedať som mu to nedokázala.

Bolo ticho.

„Tak čo chceš počuť?“

„O tebe. O tvojej rodine. O tom prečo si tu.“ Keď som to hovorila, celá som sa triasla. Tvár mi pridržoval rukami v pevnom zovretí. Stále som sa mu musela pozeráť do očí a to ma v tejto chvíli ubíjalo.

„Čo ti povedal tvoj ocko? Ako veľmi budú rozdielne naše verzie?“

Chcela som mu odpovedať, ale ruku mi vtláčil na ústa a ja som nemohla rozprávať.

„To bola rečnícka otázka. Presne viem, čo ti povedal. Samé klamstvá.“ Tvár mal takú červenú, akoby práve zvnútra horel.

„Povedal ti, že sme chceli zvrhnúť vládu. Podľa mňa žiadna vláda neexistuje. Všetci tam hore sú zmanipulované svine, ktorými pohrdam. Povedal ti, že sme všetci závislí na heroíne. Ale vieš prečo? Po revolúcii išli všetky prostriedky vám, vozili vám jedlo, lieky a stavali vám domy. Časom ste sa postavili na nohy, ale my nie. Hladovali sme a denne sme sa modlili k Bohu, aby nás vykúpil z utrpenia. A pomoc sa naozaj objavila. Naši bývalí úhlavní nepriatelia nám vozili lieky v obrovských obrnených autách. Vraj chcú napraviť dávnu krivku svojich dedkov a pradedkov. Naše matky mali konečne nádej na to, že ich deti prežijú. A vieš čo sa stalo potom? Stali sa závislými. Tie lieky boli heroín. Keď som sa narodil, už som bol závislý.“ Celú dobu hovoril celkom bez emócií, len pri poslednej vete mu hlas zlyhal. Nenávidel svoju závislosť.

„Mrzí ma to!“ Vykríkla som, keď mi dal ruku preč z úst.

„Nemôžeš za to. Nie je to tvoj boj.“

„Teraz už ani tvoj. Si tu a si v bezpečí. Nikdy sa tam nemusíš vrátiť.“

„Chcem sa tam vrátiť.“ Keď to povedal, srdce mi roztrhal na milión kusov.

2

Moja hlava stále nedokázala prijať, čo sa stalo. Tú vetu som si neustále prehrávala dookola. Nemohla som tomu uveriť. Nemohla to byť pravda, aj keď bola. Bolo to tak kruté, tak desivé a pre nich predsa celkom normálne.

V noci som sa budila celá spotená so slzami v očiach. Prvou vecou, ktorú som urobila bolo, že som skontrolovala Anwara. Mohla som sa na neho pozerat' cez hologram. Nemohol mi odpovedať, ani sa ma dotýkať, ale mohla som sa aspoň pozerat'. Hologram zobrazoval veľmi krátke úseky z Anwarovho dňa. Väčšinou bolo počuť len výbuchy a výstrely, ale kým nezavládlo ticho a tma, vedela som, že Anwar žije. Takáto vymoženosť modernej doby mi dovoľovala byť s Anwarom aspoň v elektronickom spojení, po tom čo zo dňa na deň odišiel bojovať.

Chýbal mi.

Bála som sa. S každým jedným výbuchom, ktorý som počula som sa bála viac a viac. Anwarovi by sa to nepáčilo. Nemal rád, keď som bola príliš sentimentálna, pretože on bol naopak veľmi radikálny, nezáležalo mu na živote. Do všetkého išiel bezhlavo akoby o nič nešlo. Akoby nešlo o mňa, o nás, o jeho život.

Každý jeden môj deň sa točil okolo neho. Poslušne som sedela nad najrôznejšími prístrojmi, len aby sme mohli byť v spojení. Nevnímal moju prítomnosť. Bol príliš zaneprázdnený a ja príliš zamilovaná. Netočil sa okolo neho celý svet, ale môj svet áno a to bolo to jediné na čom záležalo.

Raz ráno, keď som pomocou hologramu vyhľadávala Anwara, nefungovalo to. Bola som naozaj prekvapená. Technológie nezvykli zlyhávať. Bolo na nich postavené úplne všetko. Ľudia medzi sebou zväčša komunikovali len pomocou médií. Vojnové stratégie, plány, spúšťače zbraní, letecká doprava, preprava potravy a všetky ďalšie aspekty, ktoré hýbali svetom boli celkom závislé od všetkých tých káblov, ktoré tvorili zložitú podzemnú spleť. Vzduch bol celý popreryvaný vlnami, ktoré zabezpečovali nepretržité dokonalé spojenie medzi jednotlivými počítačmi. Tie sa časom stali vašimi najlepšimi priateľmi, pretože rodiny boli kvôli vojne rozdelené a roztrúsené po celom svete. Letecká doprava bola v najväčšom rozkve, preprava bola tak jednoduchá, ako ešte nikdy, problém bol len v tom, že ste nikdy nevedeli, ktorý let sa stane vašim posledným. Napriek tomu, že denne spadlo niekoľko lietadiel, ľudia cestovali sem a tam akoby ich životy boli celkom bezcenné. A niektoré z nich možno naozaj boli bezcenné, alebo to tým ľuďom len tak pripadalo. Aj Anwarovi to tak pripadalo, ale jeho život nebol bezcenným.

Jeho život dával zmysel tomu môjmu.

Keď som si po chvíli dokázala uvedomiť, že systémy len tak nezlyhávajú, zamrzla som. Sedela som tam s úplne prázdnyim pohľadom a nedokázala som vnímať realitu. Nevnímala som nič čo sa okolo mňa dialo. Môj svet sa rozsypal tak, ako keď s ľahkosťou jedným šmahom ruky zrúcate domček z karát.

Bolo ticho a tma. Bolo to to najdesivejšie ticho, aké som kedy počula a tá najtemnejšia tma do akej som kedy upierala pohľad.

Minúty plynuli a Anwara som stále nevidela.

Pozerala som sa na hodiny, ktoré sa zrazu točili prirýchlo. Minúty nikdy neubiehali tak, ako v tej chvíli.

Pomaly vo mne zhasínal aj posledný plamienok nádeje.

Vtom sa ozval hlasný výbuch. Bol priam ohlušujúci. Zvuky kriku, bolesti a beznádeje zaplavili celú miestnosť. Triasla som sa. Nikdy som nepočula nič príšernejšie.

Anwara som nevidela, ale upokojovala ma myšlienka, že žije. Oveľa viac ma však desilo, kde sa práve nachádza. Obraz bol hmlistý, ale moje oči dokázali definovať mŕtve ľudské telá. Všade bola krv. Videla som aj postavy vojakov. Kopali do mŕtvol, akoby tí ľudia nikdy nič neznamenali. Akoby to boli len úbohé, bezcenné handrové bábiky.

Nedokázala som si Anwara predstaviť ako jedného z nich. Bála som sa tejto jeho druhej tváre. On to vedel. Vedel, že sa ho bojím. Vidieť ho medzi všetkými tými závislými,

násilnými, krutými monštrami bolo príšerné. Skoro tak príšerné ako predstava, že možno teraz stojí tvárou v tvár môjmu otcovi a jeden z nich musí zomrieť.

Začala som plakať a nedokázala som prestať. Zdalo sa mi, že som preplakala celé hodiny. Nenávidela som svet v ktorom sme žili, pretože sme mali na výber len z dvoch možností. Buď budeme bojovať na jednej strane alebo na druhej. Nič medzi tým neexistovalo.

3

Bolel ma život.

Nervózne som sa premávala sem a tam po izbe. Z nohy na nohu a opäť znova. Nedávalo to zmysel, ale z nejakého nevysvetliteľného dôvodu ma to upokojovalo. Sem tam som sa pristavila pri okne a sledovala, čo sa deje. Nič nové. Svet na tom bol stále rovnako biedne a možno ešte horšie. Týkalo sa to môjho malého sveta, aj toho veľkého navôkol mňa. Nevedela som nájsť odpovede ani len na tie najbanálnejšie otázky. Bez Anwara žiadne odpovede neexistovali. Všetko bolo nezmyselné a každý problém bol neriešiteľný.

Keď mi zavolať takmer som vyskočila z kože.

„Milá Beatrice?“

„Nezavolať si mi už týždne.“ Opäť som sa bála.

„Čas nie je našim spojencom. Plyní prirýchlo a život nám preteká pomedzi prsty. Chceme mať moc a robiť veľké veci a až keď je neskoro si uvedomíme, že sme mali ísť úplne inou cestou.“

„Niekedy zastaneme v prázdnom bode, aj keď svet okolo nás sa ponáhľa.“

„Beatrice, poznám ťa veľmi dobre. Dovolila si nemilosrdným okolnostiam, aby ťa pripravili o čas, ktorý ti už nikto nevráti.“ Mal pravdu. Každý jeden môj deň bol rovnaký. Žila som v stereotype. On bol mojim jediným plamienkom, ale teraz keď tu nebol, všade bola tma a ja som bola celkom stratená.

„Chápem ťa. Chápem prečo si odišiel a riskoval život. Chcel si času dokázať, že stíhaš jeho tempo. Chcel si vojne ukázať, že ťa nezničí. Chcel si jej ukázať, že tvoj malý svet je mimo toho jej. Celé ľudstvo je podriadené vojne, napriek tomu my ako jednotlivci nemusíme byť.“

„A hlavne som chcel ukázať tebe, milá Beatrice, že zem sa netočí len pre jednu osobu.“ Presne som vedela, čo tým chce povedať. Myslela by som si, že to bude bolieť, ale nebolelo. Vojna nás donútila dospieť a keď sme zrazu boli ďaleko od seba, všetko bolo jasnejšie.

„Aj tak mi budeš chýbať.“ Usmiala som sa, ale v očiach sa mi trblietali slzy.

„Vrátim sa.“ Tá veta ma zaskočila.

„Už som sa rozhodol. Urobil som to, čo som chcel urobiť a tým je pre mňa vojna ukončená.“

„Táto vojna nikdy neskončí. Bude pokračovať, až kým svet celkom nezničíme.“ Asi som zo seba robila bohvieako múdru, ale bola som si istá, že vojna pokračuje.

„Vojna bude pokračovať do tej doby, kým si obyčajní ľudia neuvedomia, že ich životy sú vzácnejšie ako požiadavky vlády. Ak chcú ropu, územie či potraviny, nech o ne bojujú sami. Ja som len bezcenný článok v celej histórii ľudskej existencie. Nikoho z tých tam hore moja smrť zaujímať nebude, teba áno.“ Opäť mal pravdu. Bojovali sme vo vojnách druhých a pritom sme prehrávali tú svoju vojnu. Vojnu s časom.

„Si neuveriteľný.“ Nevedela som, čo mám povedať. V tej chvíli som bola rozhodne tým najšťastnejším človekom na celej zemi. Možno sme nevyriešili problémy svetových rozmerov, ale boli sme šťastní. A šťastie bolo v tejto dobe naozaj raritou.

„Milá Beatrice, v najbližších dňoch ma opäť očakávaj.“

Nezaujímalo ma aký problém si bol vyriešiť. Nezaujímalo ma čo sa tam počas tých týždňov stalo, aj keď som mala pocit, že to malo niečo spoločné s jeho drogovou minulosťou. Či už zabil dílera, alebo len pomáhal narkomanom, bolo mi to jedno. Nechali sme minulosť minulosťou. Už sme ani nepreberali zložité otázky týkajúce sa budúcnosti.

Posledná otázka týkajúca sa budúcnosti, na ktorú sa ma spýtal znela: „Ako by si zhodnotila svoj život, ak by si mala už zajtra zomrieť?“

A od tej doby každý deň premýšľam nad tým, že možno zajtra zomriem. Možno dnešok je posledným dňom môjho života. Žijeme v dobe plnej jadrových zbraní a možno za pár hodín ostane zo všetkého, čo sme budovali celé tisícročia len popol. A kým sa zo mňa stane popol, chcem ešte vzplanúť. Metaforicky a možno aj nie.

názov: **Aká bude budúcnosť?**

autor: **Vanesa Kulifajová**

vek: 15 rokov

Prvé slovenské literárne gymnázium Revúca